

Jake

Het plan was om naar het strand te gaan en te surfen bij zonsondergang, om daarna met wat andere idioten en hun vriendinnen rond een kampvuur te kletsen en biertjes achterover te slaan. Als hij er genoeg van had, zou hij dronken op zijn slaapzak neerploffen. Na een paar uur tukken zou hij worden gewekt door het ochtendzonnetje, en het geraas van de golven.

Surfen. Feesten. Surfen in de vroege ochtend. Naar huis voor zijn moeders gebakken eieren. Dat was het plan. Niet verliefd worden op een meisje.

•

Hij was er pas laat. Er kwamen al mensen aan voor het feest, met dekens en kratten bier die ze over het zand naar de beschutte plek onder de rotsen sjouwden. Er waren surfers op het water die wat aardige golven pakten.

'Eikels!' Jake dumpte zijn spullen op de rotsen, kleepte zich snel om en stormde het water in.

Het waren goede golven. Zomers klein, niet hoger dan zijn borst, maar ze waren glad en krulden mooi om, vormden een steeds steilere muur die hij soepel kon afrijden, waarna ze op het strand rolden.

Hij surfte tot hij geen energie meer had en het bijna donker was.

Verder terug op het strand, verscholen in een inham in de rotsen, brandde een groot vuur, met een wat kleiner kampvuur ernaast om op te koken. Groepjes mensen stonden eromheen. Peuken en jointjes lichtten op in de schemering als dansende vuurvliegjes. De lucht was gevuld met muziek en gelach, en het gesis en de geuren van vis en hamburgers die werden gebakken. Het beloofde een mooie avond te worden.

Terwijl hij over het zand liep, zag hij een meisje. Ze zat bij het kleinere vuur en haalde makreel uit een koelbox. Haar blonde haar hing voor haar gezicht.

‘Alles goed?’ zei hij toen hij langs haar liep.

‘Hoi,’ zei ze, en ze keek op. ‘Lekker gesurft?’

‘Eh, ja hoor.’ In het licht van het vuur zag hij haar ogen. Ovale, zeeblauwe poelen. Hij wankelde, alsof hij een stomp had gekregen. De ogen van het meisje hadden hem bijna knock-out geslagen. Haar ogen, en haar zonnige glimlach.

Hij klom de rotsen op in het schemerdonker om zijn spullen te zoeken, en hij dacht bij zichzelf: wat was dát nou weer? Dat had hij nog nooit bij een meisje gehad. Niet na één blik, één glimlach.

Jake gluurde naar haar vanuit de schaduw. Hij voelde zich net een stalker, maar hij kon er niets aan doen. Ze had sproetjes, een gebruikte huid, steil glanzend haar. Ze droeg simpele kleding: een spijkerbroek, hoody, T-shirt, slippers. Ze had een strak, slank lijf. Ze was superknap. Sommige meisjes showden hun looks alsof het een nieuwe jurk was, alsof ze precies wisten hoe mooi ze waren en erover wilden opscheppen. Dit meisje niet. En ze leek aardig. Een lief meisje. Kon hij dat zien aan haar uiterlijk? Ja, misschien wel.

Hij dwong zichzelf te stoppen met staren, hing zijn wetsuit over een rots en droogde zijn haar.

Hij had naar haar toe moeten gaan om een praatje te maken. Dat

was heel normaal. Maar hij voelde zich niet normaal. Hij voelde zich zenuwachtig. Hij was bang dat hij zou struikelen, of iets stoms zou zeggen. Of erger nog, dat hij helemaal niets wist te zeggen.

Het leek hem beter om er nog even over na te denken. Wat moet te verzamelen.

Of...

Wat biertjes te drinken. Daar zat Goofy, bij het vuur. Precies de juiste persoon om mee te drinken. Goofy, met zijn warrige haar, roodbruine huid en vurige blauwe ogen.

‘Alles goed?’ zei Jake.

‘Alles goed, ouwe rukker,’ zei Goofy terwijl hij zijn arm om Jakes nek sloeg en hem wild naar zich toe trok. Het was nog steeds vreemd om een plat Welsh accent uit Goofy’s mond te horen komen. Hij zag er niet Welsh uit (al wist Jake niet precies hoe de Welsh er dan wel uitzagen). Hij zag eruit als een holbewoner.

‘Te donker om te surfen, zeker?’ zei Goofy.

‘Ja. Heb je een biertje voor me?’

‘Altijd, man.’ Goofy liet Jake los, pakte een flesje, draaide de dop eraf met zijn tanden en gaf het aan hem. Toen barstte hij los: ‘Een of andere maffe toerist heeft foto’s van de Adelaarsrots op Instagram gezet. Daar wordt het nu vast stervensdruk. Ik ga er waarschijnlijk pas weer in september surfen, als de golven hoger worden en er minder mensen komen... Hé!’ Hij gaf Jake een tik tegen zijn achterhoofd. ‘Luister je wel, man?’

‘Wat?’

‘Waar zit je naar te staren?’ Goofy bekeek de mensen om hen heen. ‘O, ik zie het al.’ Goofy knipoogde. Het blonde meisje stond vlakbij eten uit te delen en richtte haar stralende glimlach op iedereen met wie ze praatte. Ze kwam steeds dichterbij. ‘Da’s Perfecte Hannah. Heilig boontje noemen ze haar. Da’s wel heel hard, als je

het mij vraagt. Mensen zijn gewoon jaloers omdat haar familie stinkend rijk is. Maar eigenlijk is ze hartstikke aardig.'

'Kén je haar?' vroeg Jake, terwijl hij dacht: je ként haar en dat heb je me nooit verteld?

'Wil je d'r ontmoeten?' Goofy zwaaide naar het meisje.

'Nee,' fluisterde Jake. Hij gaf Goofy een elleboogstoot in zijn ribben. Maar zijn vriend had een plagerige glinstering in zijn ogen.

'Hannah!' riep Goofy.

Hannah draaide zich glimlachend om en keek naar Jake terwijl ze naar hen toe liep.

'Dag jongens. Hebben jullie honger?' vroeg ze terwijl ze hun een bord met garnalenspiesjes voorhield.

'Ik lust er wel een,' zei Goofy. 'Hannah, dit is Jake. Jake, dit is Hannah... Zie ik Rob daar nou staan? Ik krijg nog een tientje van die eikel.' Goofy onderdrukte een lachje en glipte weg.

'Hallo Jake,' zei Hannah.

'Hoi,' zei Jake, grijnzend en knikkend als een idioot terwijl hij zich afvroeg wat hij in godsnaam moest zeggen. 'Dus, eh... Waar ken je Goofy van?'

'Hij werkt af en toe voor mijn vader. Vakantiehuisjes onderhouden, boten repareren.'

'Aha. Met wie ben je hier?' vroeg hij, maar daar had hij meteen spijt van. Hij had net zo goed kunnen vragen: heb je een vriendje, of hoe zit het?

'Met wat vrienden,' antwoordde ze. 'We hebben net eindexamen gedaan op St. Hilda's. We hadden onszelf maanden opgesloten om te leren. Nu vieren we dat we klaar zijn.'

Ze glimlachte weer. Hij merkte hoe dichtbij ze stond. Zo dichtbij dat de lucht tussen hen leek te knetteren.

'Aha. En straks naar de universiteit?' vroeg hij.

‘Eerst wat praktijkervaring, dan naar de universiteit. Mariene biologie, met een specialisatie in cetaceeën... dat zijn walvissen en dolfijnen.’

‘Aha. Cool. Ik zie weleens dolfijnen, als ik op rustigere plekken surf.’

‘Echt?’ Haar diepblauwe ogen werden groot. ‘Vertel eens waar. Ik hoor bij een onderzoeksgroep. We zitten hele weekenden op kliftoppen om waarnemingen te doen. Best treurig, eigenlijk.’

‘Nee, cool juist. Ik zie zo vaak dolfijnen. Ken je de Adelaarsrots?’

Toen ze eenmaal aan het praten waren, ontspande hij een beetje. Ze was zo vrolijk, zo ontzettend aardig. Het was relaxed om bij haar te zijn. Heel relaxed. Ze praatten urenlang: over dolfijnen, over surfen. Allemaal prima. Tot het moment dat ze vroeg: ‘En wat doe jij?’

‘Eh... nou...’ stamelde hij. Dit meisje was slim en rijk, en ging iets van haar leven maken. Ze was alles wat hij niet was. Eigenlijk had hij haar al verteld wat hij deed. Hij surfte. Veel. Hij werkte wel in cafés of hij repareerde boten, maar dat was om het surfen te kunnen betalen. Of om zijn moeder te helpen. Verder deed hij niet echt wat.

Er viel een stilte.

‘Heb je nog plannen?’ probeerde ze hem aan te sporen.

‘Ik ben aan het sparen, om te kunnen reizen,’ zei hij. Een leugen. Hij wilde wel naar het buitenland vliegen om daar te surfen, maar hij was blut.

‘Ik ga ook op reis. Met dat praktijkonderzoek waar ik het over had. Voordat ik ga studeren.’

‘Naar een leuke plek?’

‘Het is een stage, onderzoek naar bultruggen... bultrugwalvissen, op Hawaiï.’

‘Hawaiï! Jezus. Mag ik mee?’ vroeg hij gretig. Het was een grapje. Gewoon een grapje.

Hannah keek hem onderzoekend aan, met een vragende blik, en glimlachte toen.

‘Misschien,’ zei ze plagend. Hij grijnsde terug. Het was gênant, hoeveel ze naar elkaar lachten.

Goofy kwam terug met een dienblad vol shotglaasjes en citroenpartjes.

‘Wil je er een?’ vroeg hij.

‘Wat is het?’ vroeg Hannah.

‘Grapje zeker?’ zei Jake. ‘Heb je nog nooit een shot tequila gedronken?’

‘Nee. Nog nooit,’ zei Hannah schouderophalend. ‘Wil je me laten zien hoe het moet?’

Het was schattig hoe onschuldig ze was, hoe enthousiast.

Jake vond dit meisje leuk. Niet alleen hoe ze eruitzag. Ook hoe ze was.

Hij vond haar heel leuk.

Hannah

Ze werd langzaam wakker in de grijze schemering vlak voor de zon opkwam. Ze begon zich weer dingen te herinneren. Die leuke jongen, Jake. Zijn bruine ogen en ondeugende grijns. Zijn ruwe baard en zonverweerde gezicht. Zijn sterke handen.

De tequila en het bier. Heel veel.

Hannah glimlachte en deed langzaam haar ogen verder open. Ze voelde nog steeds de warmte van die jongen en van afgelopen nacht.

Ze ging voorzichtig rechtop zitten maar kreeg daar meteen spijt van. Haar hoofd bonsde pijnlijk. Haar mond voelde als schuurpapier.

Hoe vrolijk ze ook was, ze had een enorme kater.

Ze lag in haar eentje onder een klamme, opengeritste slaapzak en een paar dekens aan de voet van een duin.

Een meter of twintig verderop zag ze de puinhoop van afgelopen nacht: smeulende kampvuren, mensen in slaapzakken die eruitzagen als zeehonden op het zand, een hond die het vet van een grillrooster likte.

‘O jee,’ zei ze met een slaperige stem.

Ze herinnerde zich vaag dat Bess en Phoebe haar smeekten om mee naar huis te gaan. Dat ze tegen hen zei dat ze zich wel zou redden. Dat ze de duinen in slopen, weg van de kampvuren en

dronken mensen. Dat ze een bedje maakten van slaapzakken en dekens. Ze herinnerde zich zijn gespierde lichaam, en zijn handen. Op haar huid. Die haar lichaam hadden verkend. (Hadden ze seks gehad? Nee, dát zou ze zich wel herinneren.) Maar ze waren wel ver gegaan. Heel ver. Ze kon er niets aan doen. Hij was zo knap. En lief. En grappig. En goed met zijn handen. Héél goed.

Wat een nacht.

Maar waar was die jongen nu? Ervandoor?

Nee, zo'n type was hij niet. Dat wist ze zeker.

Maar waar was hij dan?

Hannah keek om zich heen. Er stak een flesje water uit het zand naast de dekens. Ze pakte het en begon te drinken. Water had nog nooit zo goed smaakt.

Er stond ook een beker van wit aardewerk met een tandenborstel en tandpasta erin.

En naast de beker: haar slippers en haar kleren, opgevouwen. Spijkerbroek. Hoody. Ze had haar T-shirt aan, maar... Ze reikte omlaag en voelde alleen haar blote billen... Waar was haar onderbroek gebleven?

Met haar handen en voeten tastte ze rond onder de slaapzak en de dekens. Ze vond haar slipje met haar voet, reikte omlaag en trok het snel aan.

'Jezus.' Ze vervloekte zichzelf om de tequila, en misschien ook omdat ze was gebleven terwijl ze beter had kunnen gaan. Omdat ze te ver was gegaan.

Wat zou haar vader zeggen als hij erachter kwam dat ze niet bij Phoebe was? O nee.

Maar aan de andere kant... Ze glimlachte. Na al het leren, na al die stress, had ze zich gisteren helemaal laten gaan. Ze had het naar haar zin gehad.

Er leken nu twee Hannahs te zijn. De normale Hannah, en een andere Hannah die blijkbaar een tequila zuipende sloerie was.

De niet-meer-zo-perfecte Hannah Lancaster.

Ze giechelde en besepte dat ze misschien nog steeds dronken was.

Met haar onderbroek weer veilig aan volgden ook de rest van haar kleren. Ze stond op, poetste haar tanden, gorgelde en spuugde het water uit. Toen zag ze, verderop in de duinen, iets in het vaste zand geschreven staan: IK BEN HIER.

Er wees een pijl naar de rand van de duinen, naar de zee.

Hannah pakte een deken, sloeg die om haar schouders en liep langzaam in de richting waar de pijl naartoe wees. Toen ze over de duinen was gelopen, zag ze de zee. Het was vloed.

En daar was hij, in de branding, surfend op de golven van de glinsterende, melkblauwe zee.

Hij had net een golf gepakt en surfte heen en weer, sterk en sierlijk. Zelfs van deze afstand kon ze zijn lichaam zien, lenig en gespierd als een wild dier.

Hij stuurde de golf uit en peddelde weer de zee op, maar niet voordat hij even naar het strand had gekeken. Hij zwaaide. Ze zwaaide terug. Toen liep ze naar beneden, dichterbij de zee, en ging op het zand zitten met de deken om zich heen.

Haar gezicht tintelde van het lichte briesje. Ze zat te huiveren op het koude zand. Maar er groeide een warme gloed in haar binnenste, als een klein vuurtje. Het maakte niet meer uit dat haar hoofd bonsde.

In de verte kwam een muur van blauw water aan die de plek bereikte waar Jake aan het surfen was. De zon klom langzaam verder omhoog in de lucht.

De jongen maakte scherpe bochten. Probeerde hij indruk te maken? Waarschijnlijk wel. Voor zover ze zich kon herinneren deed hij niet veel meer dan surfen. Gelukkig was hij er goed in.

Een surfer. Ze was gevallen voor een surfdude. Wat een cliché.

Terwijl ze toekeek, dacht ze aan Hawaiï en de weken tussen nu en haar vertrek. Ze dacht aan de jongen, aan Jake. Dat sloeg natuurlijk nergens op. Ze wist niet eens of ze samen gingen ontbijten, laat staan of ze gingen daten.

Maar op de een of andere manier... wist ze het toch. Ze zouden inderdaad samen gaan ontbijten. Ze zouden elkaar weer zien. Ze hield zichzelf niet voor de gek. Het ging snel, maar dit was echt.

Ze vroeg zich af wat haar vader van hem zou vinden.